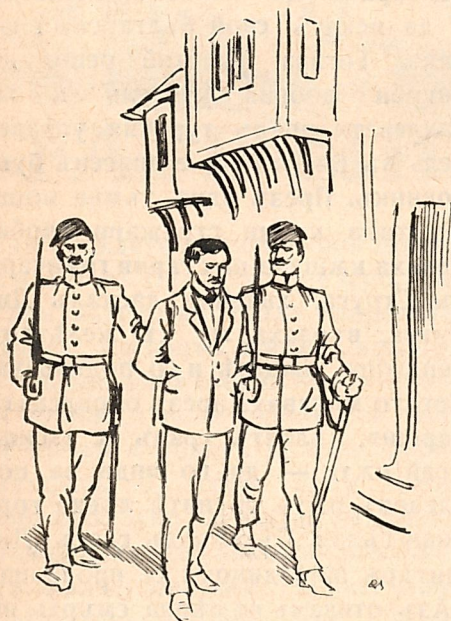

семето, а вие ще бждете живи да пожънете плода му!“

Най-напредъ затвориха учителъ Димитра въ Битолския затворъ, а следъ туй го откараха въ Цариградската тъмница.

А презъ туй време най-малкиятъ отъ Миладиновци — Константинъ се учеше въ Русия. Тамъ той пишеше стихотворения и жадуваше да се върне въ своя слънчевъ роденъ край, кждето девойките пъятъ като славеи и бързо говорятъ

като лястовички. За да напечата записанитѣ отъ него и отъ брата му Димитра народни пѣсни, той отиде въ Виена. Оттамъ се прехвърли въ Бѣлградъ и научи страшната вестъ, че братъ му гине въ цариградската тъмница. Втурна се Константинъ къмъ Цариградъ да спасява брата си, но шомъ пристигна — турскитѣ стражари го хванаха и го затвориха. Проточи-ха се много дни и месеци. Въ тъмницата настана безкрайна нощъ за двамината братя учители, които носѣха свѣтлина за българитѣ. Изнурени отъ гладъ и влага презъ месецъ декемрий тѣ се разболѣха отъ тежката болестъ коременъ тифъ. Пренесоха ги въ полицейската болница. Тамъ тѣхнитѣ очи се срещнаха съ братска обичъ, преди да настане последниятъ имъ часъ. Въ недѣля, на 19 януарий 1862 година, склопи очи Константинъ, а въ четвъртъкъ, на 23 януарий, се помина Димитъръ. Тѣй загинаха преди осемдесетъ години тия достойни синове на отечеството, мъченицитѣ братя Миладинови. За тѣхния животъ народниятъ поетъ Иванъ Вазовъ написа чудно стихотворение, което завършва съ следнитѣ редове:

А беднитѣ братя въ предсмъртни страдания
изпушаха свойтѣ последни стенания
и вече обзети отъ гробния хладъ,
тѣ прашаха сбогомъ на Божия свѣтъ
и шушнѣха тихо съ гаснѣща сила:
„Какъ много те любимъ, Българо мила!“

А. Каралийчевъ